

A Fővárosi Ítéltábla a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Árnysai Katalin ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a Z. Tóth Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Z. Tóth Katalin ügyvéd) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. április 30. napján kelt 22.P.21.071/2013/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-t (címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ...ban „...” címmel ...-én megjelent cikkel azonos helyen és betűszedéssel, az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül tegye közzé az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: A lapunkban ...-én megjelent „...” című írásunkban valótlanul állítottuk, hogy ...tól az ... volt ...tól ... azt a feladatot kapta, hogy gyűjtsön vagy gyártson a ... vezetőire, ..., ..., ... nézve terhelő információkat, hogy magánügynöki feladatokkal bízta meg az egykori olajvállalkozót és mindezt kétséget kizáróan igazolják a ... és ... közötti beszélgetésekről készült hangfelvételek.

Valótlanul keltettünk olyan látszatot is írásunkban, hogy ... és ... vonatkozóan is adott ilyen megbízást.,,

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és megállapította, hogy a perben az ügyvédi képviselettel kapcsolatos költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezte az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-t, hogy fizessen meg az

államnak külön felhívásra 18.000 forint le nem rótt illetéket, még a további 18.000 forint illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Ítéletének indokolásában hivatkozott a Ptk. 79. §-ában, az Smtv. 12. § (1)-(2) bekezdésében, a Pp. 342. § (1)-(2) bekezdésében, a Pp. 343. § (1), (3) bekezdésében foglaltakra.

A PK 14. számú állásfoglalásban írtakra utalással nem fogadta el azt az alperesi védekezést, miszerint egy folyamatban lévő nyomozati eljárásról tudósított, mivel a nyomozóhatóság a ... szemben folyó nyomozás részeként dolgozta fel a perbeli cikk megjelenésekor államtitkot képező hanganyagot, amely ... és a felperes között elhangzott beszélgetést, illetve a felperes ... előtti meghallgatását tartalmazta. A sajtóközlemény megjelenésekor ezen beszélgetések tartalmáról az alperesnek érdemi információja nem lehetett, így erről nem is tájékoztathatta híven az olvasóit, ez a tény pedig a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítási kötelezettséget rótt az alperesre.

Megállapította azt, hogy az alperes a kereset első három pontjában sérelmezett tényállítás vonatkozásában nem tudta bizonyítani azok valóságát. Az alperes által idézett részletek nem támasztották alá azon állítást, hogy ... a felperestől azt a feladatot kapta volna, hogy gyűjtsön vagy gyártson a ... vezetőire nézve terhelő információkat, valamint hogy a felperes magánügynöki feladatokkal bízta meg ... A hangfelvételek nem igazolják azt, hogy nevezett belpolitikai feladatokat vállalt, mégpedig a fent írt információk gyűjtését és gyártását, illetőleg a konkrét célszemélyek ..., ... és ... lettek volna. A hangfelvételekből mindössze az szűrhető le - és az is csak feltételesen -, hogy ... tett valamilyen ajánlatot a felperesnek és ez vagy ezek egy része érdekelte a felperest. Ez azonban koránt sem egyenlő azzal az alperesi állítással, hogy a felperes bármire is megbízást adott volna számára. Az elhangzott nevek jelenleg is államtitkot képeznek, ezért e körben további bizonyítást nem látott indokoltnak, figyelemmel a Pp. 345. § (2) bekezdésének szabályára. Kifejtette, hogy a tényállítás valóságát alátámasztó bizonyítékoknak a cikk megjelenésekor kell rendelkezésre állnia, államtitkot képező bizonyíték pedig nem tekinthető ilyennek. Ennek ellenére az alperes indítványára megkereste az illetékes szerveket, a megkeresések azonban nem vezettek eredményre, a bizonyítatlanság az alperes terhére esik.

Az ... és ... vonatkozó közlés esetében ugyancsak helytállónak találta a felperesi keresetet, miután semmi nem támasztotta alá azt, hogy a felperes számítógépén található „...”és „...” mappák bármiféle összefüggésben állnának ... állítólagos megbízatásával. Erre vonatkozóan az alperes állítását még csak meg sem kísérelte igazolni.

Véleménynek minősítette azt a sérelmezett közlést, hogy a felperes minden konspirációs szabályt áthágott volna a ...al folytatott beszélgetésekkel, illetve feltette a „...miért kellett... a ...-féle felvilágnak maffiakapcsolat?” kérdést. A kérdés ugyanis az alperes értékítélete a felperes munkájáról, miszerint konspirációs szabályszegésnek minősíti azt, hogy a felperes nem közérdekből ül le beszélgetni

valakivel. A kérdés bujtatott tényállítást sem tartalmaz, ezért a teljes szövegösszefüggést tekintve - a PK 12. számú állásfoglalást szem előtt tartva - ezek a közlések nem tekinthetők helyreigazítható tényközléseknek, így e körben a keresetet elutasította.

Nem találta megalapozottnak a keresetet a „...” háttereként közölt és a felperes által sérelmezett részlet vonatkozásában sem, miután egyértelműen feltételezésként és nem tényként közölte az alperes, hogy esetleg a felperes és ... közös projektje lett volna egy 2010-ben nyilvánosságra került, ... lejárátását célzó videofelvétel. A háttérként közöltek pedig, miszerint ... egy régi ismerősének, ...nak két állítólagos ... mutatott be, akik utólag megzsarolták annak érdekében, hogy ez a felvétel elkészüljön, a teljes szövegkörnyezetet figyelembe véve és az átlagolvasó szemszögéből nézve nem a felperesre vonatkozó közlések, még akkor sem, ha ebben az időben a felperes volt az ...

A helyreigazító közlemény megfogalmazásakor a PK 15. számú állásfoglalásban foglaltakat figyelembe véve törekedett arra, hogy a közleményből minél pontosabban kitűnjön, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az első fokú ítélet megváltoztatását kérte.

Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, miután olyan, a közvélemény számára elérhető tényekkel ellentétes tartalmú helyreigazításra kötelezte, amely a sajtócikk megjelenése pillanatában sem lenne helytálló, de tényadatokkal is ellentétes. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási hibát is vétett, amikor a megfelelő időben felajánlott bizonyítékok beszerzése nélkül hozta meg az ítéletét.

Fenntartotta azon perbeli védekezését, miszerint a cikk alapja olyan forrásból származik, ami lehetővé tette az egyébként is nagy közérdeklődésre számot tartó ügyben a per tárgyát képező újságcikk megírását, a cikk íróját megnevezni nem köteles. Megjelölt ugyanakkor minden olyan bizonyítékot, ami akkor még államtitokként volt ismert.

Fellebbezéséhez teljes terjedelemben csatolta a minősített adatkénti kezelést megszüntető intézkedést követően rendelkezésére álló, az inkriminált hangfelvételekre vonatkozóan készült anonimizált leiratokat. Indítványozta a hanganyag beszerzését is, miután tudomással bírt arról, hogy folyik annak vizsgálata, hogyan lehet kiküszöbölni a hanganyagon elhangzó személyek tekintetében a személyiségi jogsértést.

Részletezte, hogy az első tárgyalást megelőzően előterjesztette bizonyítékait, így azok mellőzése eljárási szabályt sért. A felperes maga is kérte a minősített iratok és az azok alapját képező hangfelvételek beszerzését. Utalt rá, hogy a sérelmezett írás alapját képező bizonyítékok parlamenti vizsgálóbizottság, az Alkotmányvédelmi

Hivatal és a Központi Nyomozó Főügyészség előtt vizsgálat tárgyát képezik. Szükségesnek tartotta minden olyan bizonyíték beszerzését, amely a sérelmezett cikk megírását követően a nyilvánosság számára megismerhető.

Hivatkozott arra, hogy a felperes közszereplő, így magasabb a tűrés kötelezettsége az e minőségével összefüggésben vele szemben megnyilvánuló akár bántó vagy éles hangú kritikai megnyilvánulással szemben is. Utalt arra, hogy a felperes nem tette vitássá, hogy találkozott ...al, beszélgetésükről hangfelvétel készült, amely az ... található és annak titkosítása ...-án megszűnt, így a megismerhetőség lehetővé vált. Kifejtette, hogy a per tárgyát képező cikk olyan időben került megírásra, amikor a nagy közérdeklődésre számot tartó politikai elitet, a gazdasági élet bizonyos területeit érintő ügyek felderítése zajlott, az alperes nem volt arra kötelezhető, hogy felfedje informátora személyét, így csak az államtitokként minősített hanganyag beszerzését tudta indítványozni.

Csatolta az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága ...-án tartott üléséről felvett, ... meghallgatását tartalmazó jegyzőkönyvet, melyben ... kompromittáltságára történt utalás. Csatolta a bizottság ...-án tartott üléséről felvett jegyzőkönyvet, ..., az ... a konspirációs szabályokra vonatkozóan megtett nyilatkozatával. Álláspontja szerint abból, hogy a műveletnek nincs nyoma a Nemzetbiztonsági Hivatalnál, okszerűen következik az, hogy a felperes a konspirációs szabályokat áthágva magánügynöki feladatokkal bízta meg ..., mely feladatokat a „...” elnevezésű hanganyag határoz meg. Mindebből alappal vonható le az a következtetés, hogy azt a feladatot adta felperes ..., hogy gyűjtsön vagy gyártson ... vezetőkre terhelő információt. Ugyancsak csatolta a Nemzetbiztonsági Bizottság ...-én tartott üléséről felvett jegyzőkönyvet, amely a felperes személyes meghallgatását tartalmazza. Mindezekből álláspontja szerint a kereseti kérelem tárgyává tett tényállítások visszaigazolást nyertek, de a hanganyag meghallgatását is elengedhetetlennek tartotta annak érdekében, hogy a cikkben szereplő politikusok nevei (..., ..., ...) bizonyíthatóak legyenek.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság akként ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helytálló tényállást állapított meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján - különös tekintettel az alperes által becsatolt, az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága

üléseiről készített jegyzőkönyvekre, valamint az érintett felek beszélgetéseit tartalmazó leiratokban foglaltakra - arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a sajtóközleményben írt és a felperes által sérelmezett állításainak valóságalapját megfelelően nem tudta bizonyítani.

Kétségtelen, hogy a sajtóban sok információ jelent meg a per tárgyát képező beszélgetésekre vonatkozóan, azonban a jogvitában az alperesnek minden kétséget kizáróan kellett volna leírt állításainak valóságalapját alátámasztani. Sem a hivatkozott országgyűlési bizottsági jegyzőkönyvekből, sem a hangfelvétellel rögzített beszélgetések leiratából nem volt megállapítható az, hogy a felperes ... számára a három ... vezető - ..., ..., ... - lejárataására, terhelő információk gyűjtésére adott volna megbízást. A hivatkozott okiratokból leginkább az derül ki, hogy a kompromittálás, lejárata célpontjai rendőri vezetők, bírák, ügyészek voltak. A beszélgetés során elhangzottakat és a tényeket értékelve a sajtó tehet következtetéseket, feltételezéseket, azonban ezek nem elegendőek ahhoz, hogy az általa leírt állítások valóságalapját ítélettel meg lehessen állapítani. Ténykérdés az, hogy a találkozó szervezésében résztvevő személy az ...-tól eltávolításra került, de az, hogy ő információkat adott volna ki, bizonyítást nem nyert, mint ahogy a hivatkozott mappák tartalmára vonatkozóan is csak következtetéseket lehet levonni. A felperessel szemben indult eljárás során az érintett ügygel kapcsolatosan vádemelés nem történt.

Az elhangzott beszélgetések különféle feltételezésekre alapot ugyan adhatnak, azonban bizonyítatlan feltevésekre bírói ítéletet alapítani nem lehet.

A perköltségviselés tárgyában a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott és a pervesztes alperes által szerkesztett lapot kiadó társaságot kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított mértékű fellebbezési költség, valamint a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán állam által előlegezett fellebbezési illeték viselésére, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra.

, 2013. szeptember 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő